

Duminică, 19 Iulie, 2026

Sf. Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Sf. Cuv. Die; Aflarea moaștelor Sf. Cuv. Serafim de Sarov – Duminica a VII-a după Rusalii (*a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic*)

Romani 15

¹ Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și nu nouă înșine să ne facem plăcuți;

² ci fiecare din noi să i se facă plăcut aproapelui său în ceea ce este bun spre zidire.

³ Că și Hristos, nu Luiși făcutu-S'a plăcut, ci după cum este scris: **Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra Mea.**

⁴ Fiindcă toate câte mai'nainte s'au scris, spre învățătura noastră s'au scris, ca prin răbdarea¹ și mângâierea Scripturilor să avem nădejde.

⁵ Iar Dumnezeuul răbdării și-al mângâierii să vă dea vouă ca unii pentru alții să fiți într'un gând, potrivit lui Iisus Hristos,

⁶ pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să-L slăviți pe Dum-

nezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos.

⁷ De aceea, primiți-vă unii pe alții, așa cum și Hristos v'a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu.

Tit 3

⁸ Cuvântul e vrednic de crezare, și vreau ca aceste lucruri să le spui răspicat², pentru ca cei ce l s'au încredințat lui Dumnezeu să aibă grijă să fie'n frunte la fapte bune. Acestea sunt bune³ și folositoare oamenilor.

⁹ Dar de întrebările nebunești și de genealogii⁴ și de certuri și de n-crucișările de vorbe asupra legii ferește-te: sunt nefolositoare și deșarte.

¹⁰ Pe omul eretic, după întâia și a doua mustrare îndepărtează-l,

¹¹ știind că unul ca acesta s'a

¹ Răbdarea ca forță de a rezista; perseverența în fața obstacolelor sau încercărilor.

² = Să le afirmi cu tărie.

³ Sens dublu: bune și frumoase.

⁴ Vezi nota de la 1 Tim 1, 4.

înstrăinat⁵ și rățăcește'n păcat⁶,
osândit de sine însuși⁷.

¹² Când îl voi trimite la tine pe Artemas sau pe Tihic, străduiește-te să vii la mine, la Nicopole, căci acolo m'am hotărât să iernez.

¹³ Pe Zenas legistul⁸ și pe Apollo⁹ trimite-i înainte, și ai grijă să nu le lipsească nimic.

¹⁴ Ai noștri să învețe și ei să fie'n frunte la fapte bune atunci când trebuința o cere, ca să nu fie ei neroditori.

¹⁵ Te îmbrățișează toți cei ce sunt cu mine. Îmbrățișează-i pe cei ce ne iubesc întru credință. Harul fie cu voi cu toți! Amin.

Matei 9

²⁷ Și plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și strigau și ziceau: „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!”

²⁸ După ce a intrat în casă, au ve-

nit la El orbii și Iisus i-a întrebat: „Credeti că pot să fac Eu aceasta?” Ei I-au zis: „Da, Doamne!”

²⁹ Atunci S'a atins de ochii lor zicând: „Fie vouă după credința voastră!”

³⁰ Și s'au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: „Luați seama, să nu știe nimeni”.

³¹ Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela.

³² Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.

³³ Și scoțându-i-se demonul, mulțimile se minunau, zicând: „Așa ceva niciodată nu s'a arătat în Israel!”

³⁴ Dar fariseii ziceau: „Cu domnul demonilor îi scoate pe demoni”.

³⁵ Și Iisus străbătea toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Ioan 17

¹ Pe acestea le-a grăit Iisus; și, ridicându-și ochii la cer, a zis: „Părinte, a venit ceasul. Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preamărească pe Tine,

² așa cum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca El să dea viață veș-

⁵ Cuvântul original e mai puternic: s'a pervertit; și-a schimbat propria-i natură (asemenea diavolului).

⁶ În sensul: continuă să rățăcească fără capacitatea de a-și mai găsi drumul.

⁷ = Cu care nu mai e nimic de făcut.

⁸ Jurisconsultul Zenas nu ne este cunoscut din alte texte.

⁹ Pentru faimosul Apollo vezi FA 18, 24; 19, 1 și mai ales 1 Co 1, 12; 3, 4-6, 22; 16, 12.

nică tuturor acelora pe care I i-ai dat.

³ Iar viața veșnică aceasta este: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis.

⁴ Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.

⁵ Și acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea.

⁶ Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Mie Mi i-ai dat, și cuvântul Tău l-au păzit.

⁷ Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt;

⁸ căci cuvintele pe care Tu mi le-ai dat Mie, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M'ai trimis.

⁹ Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.

¹⁰ Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și Eu M'am preamărit întru ei.

¹¹ Și Eu nu mai sunt în lume, dar ei în lume sunt, și Eu la Tine vin. Părinte Sfinte, întru numele Tău păzește-i pe cei pe care Mi

i-ai dat, ca ei să fie una, așa cum suntem Noi.

¹² Când eram cu ei în lume, Eu întru numele Tău îi păzeam pe cei pe care Mi i-ai dat; și i-am păzit și nici unul dintre ei n'a pierit, decât fiul pierzării¹⁰, ca să se plinească Scriptura.

¹³ Dar acum Eu vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, pentru ca bucuria Mea s'o aibă deplină întru ei.¹¹

Tâlcuire

„După credința voastră fie vouă!”, le-a spus Domnul celor doi orbi, și îndată s-au deschis ochii lor. După măsura credinței omului este și cercetarea lui de către puterea lui Dumnezeu. Prin credință se primește, trece și în ea se sălășluiește harul. Așa cum plămânii unuia sunt mai mari, iar ai altuia sunt mai mici, și primii primesc mai mult aer decât cei din urmă, tot așa și credința unuia e mai mare, iar a altuia e

¹⁰ = Iuda Iscarioteanul.

¹¹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

mai mică, și prima primește mai multe daruri de la Domnul, iar cealaltă mai puține. Dumnezeu este pretutindeni, cuprinde și ține toate și Se sălășluiește cu plăcere în sufletele omenești; dar intră în ele nu cu sila, deși este Atotputernic, ci chemându-le, căci nu voiește să strice stăpânirea pe care i-a dat-o omului asupra voinței sale. Pe cel ce se deschide prin credință îl umple Dumnezeu cu daruri peste măsură; în cel care se zăvorăște prin necredință nu intră chiar de ar fi aproape. Doamne! Adaugă-ne credința, fiindcă și credința tot darul Tău este. Fiecare din noi însă se cade să mărturisească: „Iar eu sărac sunt și sărman” (*Ps.* 69, 6).¹²

¹² Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*